

danne frivillige visse Begunstigelser, som kunde opmuntre dem til dels at gennemgaa denne Uddannelse og dels at blive liggende nogle Maaneder mere inde, hvorved de saa skulde fritages for den anden Indkaldelse. Dette sidste anser jeg for at være af saa stor Betydning, at det nok kan friste en Musiker, thi er der nogen Indkaldelse, som generer, er det vel nok den anden. Det var dette særlig nye Forsøget paa at forstærke med værnepligtige, jeg ønskede at understrege. De Regler, der ere opstillede derfor, skal jeg ikke indlade mig paa at omtale. Jeg har overhovedet ikke til Hensigt i nogen særlig Grad at kritisere dette Forslag, der i mange Retninger maa betragtes som et Forsøg, men der er et Par Punkter, jeg af Hensyn til det eventuelle Udvalg vil paapege.

Jeg betragter det som et Fremskridt, at Stabshornisterne kunne faa Løjtnants Karakter. Jeg vilde ønske, man havde taget Skridtet fuldt ud og ladet ogsaa Stabstrompeteren blive Løjtnant, fordi det for hans hele Stilling overfor Korpsset kan have sin Betydning. Det er et gammelt Ønske hos Musikerne, og de Herrer maa ikke tro, at det er noget ualmindeligt. I omtrent enhver større Armé har den øverste Leder af Musikkorpsset Løjtnantsgrad. Men saa er der et Par Bestemmelser, hvis Hensigt jeg ikke er rigtig klar over. Der staa saaledes i § 7, at foruden til Tjeneste i Musikkorpsset uddannes og anvendes de faste Musikere af Linien efter Ministerens Bestemmelse til Tjeneste som Signalblæsere samt til anden Tjeneste ved Afdelingerne. Jeg antager, at denne Paragraf skal sammenholdes med Bemærkningerne til § 3, hvorefter man for at faa saa stor en Nytte af de faste Musikere som muligt vil bruge dem til Sygebæbertjeneste, Meldingstjeneste og Signaltjeneste. For Meldingstjenestens Vedkommende kan jeg godt forstaa det, idet dette, som et andet Sted udtalt, nærmest gælder Rytteriet og Artilleriet. Men Sygebæbertjenesten forefalder i høj Grad ved Fodfolket, og jeg antager, at Slutningsordene i § 7 „samt til anden Tjeneste ved Afdelingerne“ ere at forstaa som kun omfattende denne Brug. Der vil formodentlig til sin Tid blive udfærdiget en nærmere Instruks fra Krigsministeriet. Jeg maa gaa ud fra, at en saadan Sætning i Loven ikke kan forstaaes paa den Maade, at det er efter den enkelte Regimentchefs Tykke, Musikerne kunne anvendes til anden Tjeneste, thi dermed vilde let følge, at de f. Eks. ogsaa

skulde kunne anvendes til Skrivertjeneste, hvortil det ofte i høj Grad kniber med Mandskab, kort sagt, benyttet saa stærkt, at de ikke fik den fornødne Tid til at passe deres egentlige Gerning. Jeg gaar ud fra, at det nærmest er Tanken under Mobilisering at lade dem udføre en Del af de Tjenester, der ere nævnte i Anmærkningerne, for at spare paa det Mandskab, der skal staa i Geledet.

Endnu er der et Punkt, jeg synes kan misforstaaes. Det angaar Reservemusikerne. Det siges, at de „som Regel“ ikke kunne kommanderes med til Udrykning. Jeg vilde anse det for rigtigere, at Ordene „som Regel“ gik ud, ellers er man atter inde paa dette, at der ved de forskellige Regimenter er Forskel paa Behandlingen af Musikkorpsene. Ved det ene Regiment kunde man maaske finde det hensigtsmæssigt at kommandere disse Folk ud, hvad de paa Grund af deres Alder som oftest slet ikke egne sig til, medens en anden Regimentschef vilde sige, at Ordene „som Regel“ betyde, at det er kun, naar man faar Befaling, det skal gøres, ellers ikke.

Jeg tror, det er rigtigt at paapege disse Smaating her, for at Udvalget kan beskæftige sig nærmere med dem. Iøvrigt gaar jeg ud fra, at Brugen af Loven bliver nærmere indskærpet ved en Instruks, saa at Behandlingen bliver ensartet, og Misforstaaelser udelukkes. Jeg kan slutte med en Tak til den højtærede Minister for dette alvorlige Forsøg paa at afhjælpe en Mangel, der er ved at komme frem ved Hærlovens Gennemførelse. Jeg haaber, det maa lykkes ham, om jeg end kunde have ønsket, at Forsøget var gjort i en adskillig mere udviklet Maalestok.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem, der nu havde Ordet, udtalte sig saa rørende smukt om den militære Musik, der lyder i Lundene ved Fredericia og Nyborg til Lyst og Glæde for disse Byers Beboere. Jeg turde maaske deraf slutte, at det ærede Medlem saa vil være villig til at støtte de Bestræbelser, der ere fremme for at bevare Garnisonerne i disse Byer. Jeg kan ikke tænke, at han kan nænne at berøve disse Byers Beboere den Glæde, de have af Militærmusikken. Det ærede Medlem sagde videre, at han ikke vilde blande sig i den politiske Strid, der var ved at